N°. 1843.

ARNHEMSCHE COURANT

(De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is *f* 5 voor drie maanden.)

DINGSDAG 17 JANUARIJ.

(De prijs der Advertentiën is, van een tot zes regels *f* 1,00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.)

Het Engelsch deficit.

Toen sir ROBERT PEEL zijne bekende voorstellen deed tot wijziging van het tarief en het heffen eener belasting op de inkomsten, waren er geene stemmen genoeg om ze te prijzen. Wij opperden toen tegen het laatste in ons nommer van 30 maart 1842 eenige bedenkingen. Wij begrepen, dat de buitengewone moeijelijkheden, in welke de laatste voorstellen van het ministerie MELBOURNE hem gebragt hadden, beletteden eene leening te openen of afgeschafte belastingen te doen herleven. Want bij ieder beroep op Engeland behoort men niet te vergeten, dat daar bijna telken jare belastingen *afgeschaft* waren. Deze weder in te voeren moest de klip zijn, op welke lord JOHN RUSSEL hoopte, dat het tory-ministerie stranden zoude. Doch de bekwaamheid van den man, die er de leiding van opgrigt genomen had, wist dit te voorkomen. Voorzien moetende in de buitengewone behoeften, welke de oorlog met China en Affghanistan deden geboren worden, deed hij een beroep op het vaderlandsch gevoel en de zedekracht van zijn volk; en droeg eene belasting voor, welke Engeland nog eenmaal in buitengewone omstandigheden, den strijd met NAPOLEON, gekend had. De stoutheid van het voorstel verbaasde zelfs zijne staatkundige tegenstanders, welke hij van de andere zijde verdeelde en gedeeltelijk aan zijne zijde bragt door zijne voorgestelde tariefsverandering en door het vrijlaten van Ierland en min gegoeden van zijne belasting op de inkomsten. Zijne voorstellen erlangden de goedkeuring der beide Huizen van het Engelsch Parlement. Huns ondanks en heimelijk den eersten minister verwenschende, stemden de tories voor den maatregel. Zij zagen zeer juist in, dat zij sir ROBERT PEEL konden laten vallen, maar dat zij daarmede hun eigen doodvonnis onderteekenden. Zonder hem was een tory-ministerie in Engeland onmogelijk. Niet dan gedwongen volgden zij hem.

Die omstandigheden verdedigden den voorgestelden maatregel, al konden wij toen daarvan de hooge voortreffelijkheid niet erkennen. Hetgeen wij voorzagen, is gebeurd. Meer en meer verheffen zich stemmen tegen het hatelijke der inquisitie, tot welke de belasting op de inkomsten leidt. Whigs en tories klagen daarover als om strijd. Ofschoon dit bezwaar, hoe belangrijk ook, vooral in Engeland, waar men niet zoo buitengemeen geduldig is als bij ons, zou nog over het hoofd gezien kunnen worden, indien die inquisitie tot eene naauwkeurige kennis van het vermogen leidde en niet den eenen bezwaarde, den anderen vrij liet. Doch volstrekt niets daarvan. De last, welke op allen drukken moest, drukt op enkelen, de eerlijken betalen voor de oneerlijken. In ons nommer van 14 augustus 1842 voerden wij uit COLQUHOUN aan, hoe men van de jaren 1811—1814 van den 257½ millioen p. st., van welke de belasting betaald had moeten worden, 107½ millioen daaraan had weten te onttrekken. Hetzelfde heeft men ook nu gezien. Men had de opbrengst van het gansche jaar op 3,700,000 p. st. geschat, en het half jaar, dat zij in werking was, heeft slechts 571,056 p. st. opgebragt. Een nieuw bewijs tegen dergelijke belasting.

Doch eene andere nadeelige uitwerking heeft zich mede vertoond, welke een noodwendig gevolg eener belasting op de inkomsten is. Zij, welke haar opbrengen moeten, trachten die som op hunne overige uitgaven te besparen. Van daar vermindert de consumtie, vermindert de welvaart van anderen, daar dit tot alle klassen der maatschappij doordringt, en brengen de belastingen, daarop gelegd, minder op. Zeer levendig heeft men dit ook nu in Engeland gevoeld en erkend.

Men had een tegenwigt mogen verwachten in de vermeerderde opbrengst ten gevolge van het verminderd tarief. Sir ROBERT PEEL vreesde daarvoor, doch hield daarbij de ondervinding, welke Engeland zelf bij de veranderingen, door HUSKISSON ondernomen, verkregen had, niet in het oog. Ook daarop verwezen wij toen. Hij gebruikte het alleen als een afleider van het gevaar, dat over zijne nieuwe belasting zweefde.

En evenwel zijne vrees is bewaarheid. Behalve de posterijen, de gemengde opbrengsten en de grondbelasting, heeft zich in alle andere takken van het staatsinkomen eene hoogst belangrijke vermindering doen gevoelen. Waaraan is dit toe te schrijven? De oorzaak schijnt ons niet moeijelijk te vinden.

Engeland leefde dit jaar in geheel bijzondere omstandigheden. Niet alleen de krijg met China, welke met veel krachtiger middelen gevoerd werd, niet alleen de oorlog in Afghanistan zijn daarvan de oorzaken, hoewel zij veel daartoe mogten mede werken. Niet alleen Ierland was het, dat als een kanker van den staat, zijne beste sappen verteerde, zonder iets daarvoor in plaats te bieden. Maar Engeland zelf zag zich van het noorden tot het zuiden, in alle deelen des lands aan onrust en verwarring ten prooi. De groote debouchés van den Engelschen handel in het oosten waren gesloten; stilstand van allen arbeid; armoede, welker beschrijving het hart deed toeknellen en van welke men op het vaste land zich naauwelijks een denkbeeld weet te maken; oproer, het vooruitzigt van eenen binnenlandschen krijg tusschen rijken en armen, welke ieder oogenblik op meer dan eene plaats te gelijk, dreigde uit te barsten, — waren zekerlijk omstandigheden, in welke men verwachten moest, dat alle opbrengsten eene zeer belangrijke vermindering zouden aanwijzen.

Deze omstandigheden, dit deficit, kunnen aan geene ministers toegeschreven worden; want zij lagen buiten alle menschelijke berekening. Het Engelsch ministerie behoefde dus ook niet te aarzelen, om, volgens de gewoonte, de staten van inkomst openbaar te doen drukken en aan de gansche natie mede te deelen. Want zoo ergens publiciteit in het financiële bestaat, is het in Engeland. Men zal daar ook niet vergeten, dat nu reeds een ongunstig oordeel te vellen over het financiëel beheer van het tegenwoordig ministerie meer dan gewaagd ware, nu hunne maatregelen slechts sedert een half jaar werken. Uit een geheel jaar eerst kan men met eenige zekerheid gevolgen trekken. Wij weten daarom niet of het uitgeven der drie-maandelijksche staten van inkomst in Engeland wel aanprijzing verdient.

Het Engelsche deficit is het gevolg van geheel buitengewone; van tijdelijke omstandigheden. Even weinig als wij geloofden dat de maatregelen van sir ROBERT PEEL, met name zijne belasting op de inkomsten, bijzondere toejuiching verdienden, even weinig kunnen wij in het deficit een verwijt tegen hem of zijne ambtgenooten zien.

Ook Nederland heeft een deficit. Ontstond dat mede uit geheel buitengewone omstandigheden, uit ongelukken en rampen, welke men niet voorzien kon? Wij zoeken er vruchteloos naar. Ontstond het daar niet veeleer uit het opdrijven der uitgaven boven de middelen van den staat, uit het steunen op toevallige hulpbronnen, welke de onzekerheid zelve zijn en aan welke wij reeds menig misbruik, menigen last te danken hadden?

Maar een deficit in tijd van vrede en [illegible] een deficit in eenen tijd, waarin niet ééne buitengewone ramp het vaderland teisterde; — hebben de ministers wel berekend, waar dit toe leiden moet, indien eens buitengewone krachts-inspanningen vereischt worden; wanneer buitenlandsch geweld, of binnen der maatschappij ontspruitende; wanneer watersnood of andere rampen zwaardere uitgaven volstrekt noodzakelijk maken? In tijden, gelijk de tegenwoordige, behoorde men krachten te verzamelen voor gevallen, welker ontstaan niet ligt iemand voor onwaarschijnlijk houden zal. In plaats daarvan verspilt men de weinige, welke men heeft, roekeloos; komt eenmaal het oogenblik des strijds, wat staat ons te wachten, dan dat hij ons krachteloos, afgemat en uitgeput vinden zal?

Buitenlandsche berigten.

TURKIJE.

Konstantinopel. Frankrijk heeft eenen consul voor Bulgarije benoemd, die in Sophia zal resideren. Deze consul, de heer *Duclos*, is reeds hier aangekomen en zal binnen weinige dagen naar de plaats zijner bestemming afreizen. In Sophia heeft geene Europesche mogendheid een consul, en Frankrijk heeft er evenmin handelsbelangen. Geen Europeaan is daar gevestigd; Frankrijk heeft daar geene Fransche onderdanen, welken het bescherming schuldig zou zijn. Katholieken bevinden er zich even weinig, die, even als in Mosul en Bagdad, een voorwendsel tot de vestiging van een Fransch konsulaat zouden kunnen geven. » Wat zoekt derhalve thans Frankrijk in het onbeduidende, sombere Sophia? » zal men vragen. Men sla de beschrijving van den heer *Blanqui* van zijne op kosten van Frankrijk door Turkijë gemaakte reis open, en leze het artikel over het geheimzinnige streven, dat zich in Bulgarijë en Servië openbaart; over deszelfs toekomst en de rol, welke Frankrijk moet spelen, — dan is de sleutel tot dit raadsel gevonden. Even als Frankrijk in Syrië en Mesopotamië als een omverwerpend, slapend beginsel ten opzigte der Porte optrad, zoo zal het nu ook in den zin hebben ditzelfde in Rumelië te doen. Dat zal het echter moeijelijker vallen. Onder de volken, die de Grieksche godsdienst belijden, zal het niet ligt sympathie voor

zich opwekken. Men zal het geld van Frankrijk aannemen, het verteren, en toch doen wat men wil.

(*L. A. Z.*)

ZWITSERLAND.

Zug. Men verhaalt, dat de justitie, ten einde een burger tot bekentenis te brengen, die aangeklaagd is van karrikaturen tegen de justitie gemaakt te hebben, en zich deswege in hechtenis bevond, dezen niet alleen alle warme spijzen onthield en hem op water en brood liet zitten, maar hem ook zelfs zijne laarzen en zijnen rok deed afnemen, om hem de strenge koude van het jaargetijde des te smartelijker te doen gevoelen. De bloedverwanten van den gevangene verlangden, onder aanbieding van behoorlijke borgtogt, zijne provisionele in vrijheid stelling. De justitie maakte zwarigheid. Eindelijk ontstond den 7den januari voor het raadhuis, terwijl de raad van het kanton verzameld was, een oploop van meer dan 200 burgers uit stad en land, welke de onmiddellijke loslating van den gevangene bewerkten. Eene schaar mannen uit Aegeri was mede reeds gereed, om door hun verschijnen meer nadruk aan dezen maatregel bij te zetten.

(*N. Z. Z.*)

DUITSCHLAND.

Leipzig, 8 jan. De mededeelingen, onlangs door Fransche en Duitsche dagbladen, betreffende den prins *August von Saksen-Coburg*, gedaan, bij gelegenheid zijner verloving met prinses *Clementine van Orleans*, hebben, naar het schijnt van eene officiële zijde uit Gotha, aanleiding tot eenige teregtwijzingen in het *Journal de Francfort* van 8 januari gegeven. Daarin wordt opgemerkt, dat de hertog *Ferdinand von Coburg*, vader des bruidegoms, geenzins den titel *Coburg-Cohary* voert, maar steeds den naam van het souvereine huis, waartoe hij behoort, gedragen heeft, hoewel hij door zijn huwelijk met de dochter van vorst *Cohary* de goederen dezer familie geërfd heeft. Verder is de hertog, als bezitter van groote goederen in Hongarije, wel is waar, vasal van den keizer van Oostenrijk, maar evenmin als zijn zoon Oostenrijksch onderdaan. Dien overeenkomstig is ook hun rang aan het Oostenrijksche hof bepaald, en hun, zelfs nog onlangs, den rang onmiddellijk na de medeleden der keizerlijke familie verleend. Wat de militaire loopbaan des prinsen betreft, zoo heeft hij bij Aspern, Wagram, Kulm en Leipzig dapper gestreden, in den eerstgenoemden slag het ridderkruis, en bij Kulm het ..... indien zijn zoon, naar de ridderlijke gewoonte van alle Duitsche vorsten, in Oostenrijksche dienst, (als majoor der huzaren) staat, dan is daardoor niets benomen aan zijnen rang als vorst. Prins *August* zal, ten gevolge van zijn huwelijk, de Oostenrijksche dienst verlaten, maar niet om in Fransche dienst te treden; hij zal zich op een der kasteelen zijner voorvaderen vestigen.

Munster, 12 januarij. Naar wij vernemen is nu uit Berlijn bevel gekomen, om onverwijld met den aanleg van den straatweg naar de Hollandsche grenzen voort te varen. Eerstdaags zal derhalve het leggen der baan worden aanbesteed. De vreugde over dit berigt is even groot als algemeen. Sedert 16 jaren, dat men over den weg naar Holland onderhandelde, is de meening steeds vaster geworteld, dat van deszelfs ten uitvoerlegging de welvaart onzer stad wezenlijk afhing, en dat door dezen weg onze handel en industrie zouden worden opgebeurd. Derhalve dankt men opregtelijk onzen koning, dat hij ons deze weldaad heeft doen geworden.

(*Westf. Merk.*)

PRUISSEN.

Berlijn, 2 jan. Naar men uit goede bronnen verneemt, heeft de Hannoversche regering eene nota bij ons kabinet ingediend, waarin dezelve zich wegens de aanstelling van professor *Dahlmann* bezwaart. Het is wel buiten twijfel, dat het bij deze nota zal blijven, want onze regering zal zich geenszins genoopt vinden eenen maatregel te herroepen, welke den bijval van geheel Duitschland in zoo hooge mate geniet. Naar men thans verneemt, werden, nadat door de universiteit van Bonn de benoeming van *Dahlmann* was voorgesteld, alle onderhandelingen betreffende zijne aanstelling in vier dagen afgedaan. Oude beambten herinneren zich geen voorbeeld, dat met in eene dergelijke aangelegenheid zoo spoedig is te werk gegaan.

(*Westph. M.*)

Berlijn, 8 jan. Aan den Pruissischen staat is het vooruitzigt geopend deszelfs bezittingen in de Rijnprovinciën uit te breiden. Een Franschman uit Parijs, *Tineur* genaamd, heeft, namelijk, aan den Pruissischen gezant aldaar de ontdekking gedaan, dat hij zich in het bezit van papieren bevindt, welke naauwkeurig bewijzen, dat een aantal grooteslandgoederen, welke gedurende den vrijheids-oorlog door eene dwaling van *von Hardenberg* in het bezit van particulieren zijn gekomen, staatsdomeinen zijn. Tegen eene behoorlijke schadeloosstelling is hij bereid die documenten uit te leveren. Deswegens is aan eenen minister van financiën berigt, welke de papieren verlangt te onderzoeken, en zich bereid verklaard heeft dezelve van *Tineur* te koopen, in geval dezelve deugdelijk blijken te zijn. Die goederen hebben eene waarde van 4,150,000 franken, behalve de renten, die meer dan 2 millioen bedragen.

(*Rh. u. M. Z.*)

— De aangelegenheid van den Franciscaner-monnik, pater *Henricus*, en de hier aanwezige Clarissa-nonnen trekken de algemeene opmerkzaamheid tot zich. De koning heeft bij eene kabinetsorder bevolen, dat de zaak ten strengste zal worden onderzocht. Het volgende kunnen wij daarover mededeelen: Pater *Henricus* had bij den president der provincie Westfalen verlof gevraagd, eene godsdienstige vereeniging van vrouwen, ter verpleging van kranken, te mogen stichten, en had dit verlof verkregen. Verscheidene meisjes deden de gelofte en huurden te Paderborn een huis, waar zij, ter uitoefening van hun weldadig doel, te zamen woonden. Plotseling drongen des avonds eenige dienaren der policie in het huis, en dwingen de bewoneressen, op eene voor de vrouwelijke kieschheid beleedigende wijze, het huis te verlaten, daar men haar een onzedelijk gedrag ten laste legde. Een ziek meisje, dat te bed lag, werd gedwongen naar het bureau van policie te volgen, waar zij den nacht in hechtenis bleef. Het ministerie van eeredienst is verontwaardigd over deze behandeling en heeft, op bevel des konings, het strengste onderzoek gelast. De meisjes zijn allen afzonderlijk voor eenen geheimen raad van het ministerie verhoord, en stemmen volkomen overeen omtrent de beleedigende handelwijze der policie. In de kabinetsorder beveelt Z. M. dat, in geval de aanklagt van den monnik gegrond is, de ambtenaren der policie voorbeeldig gestraft zullen worden, maar dat, in het omgekeerde geval, pater *Henricus* als lasteraar zal worden vervolgd. De zaak staat nu gunstig voor laatstgenoemde, behalve dat hij eigenmagtig, zonder bevoegdheid, de meisjes de gelofte (*votum simplex*) heeft afgenomen, waartoe wel zijne orde als orde, maar niet hij als lid dier orde geregtigd was. Men ziet den afloop dier zaak met belangstelling te gemoet, daar de openbare meening, zonder onderscheid van godsdienst, over de willekeur der policie zeer in het harnas is gejaagd.

(*Westf. M.*)

ENGELAND.

Londen, 10 jan. Uit stellige informatiën blijkt, dat de Indische zeemagt met negen stoombooten versterkt zal worden. Bengalen zal het vereenigingspunt wezen. Een kommodoor zal aan het hoofd der zeemagt te Calcutta geplaatst worden. Die zeemagt bestaat thans uit twintig stoomschepen, waarvan drie, *Semiramis*, *Sesostris* en *Auckland*, prachtige fregatten van ruim 1000 tonnenlast ieder zijn.

FRANKRIJK.

Parijs, 10 jan. De bureaux der Kamer hebben gisteren, na eene voorafgegane en in sommige derzelve vrij lang geduurd hebbende discussie, over de handelingen en staatkunde der regering, de leden der commissie tot ontwerping van het adres benoemd. Het eerste bureaux heeft de heer *Félix Réal* gekozen, het 2de den heer *Odilon Barrot*, het 3de den heer *Dumon*, het 4de den heer *Schauenburg*, het 5de den heer *Bignon* (de Nantes,) het 6de den heer *Dupin*, den oudsten, het 7de den heer *Debelleyme*, het 8ste den heer *Hebert* en het 9de den heer *Pouillet*. Het *Journal des Débats* merkt aan, dat dus van de negen bureaux acht hunnen commissaris uit de leden, die tot de behoudende partij behooren, gekozen hebben, en de oppositie slechts in een enkel (het 2de) bureau gezegevierd heeft.

— In de *Gazette de Flandre et d'Artois*, die te Rijssel wordt uitgegeven, leest men het navolgende verhaal:

Een landman, vergezeld door een zijner kinderen, keerde dezer dagen van de markt huiswaarts. Bij een eenzaam gelegen herbergje op den weg, aan gene zijde van Bapaume, gekomen, trad hij, ofschoon het reeds avond geworden was, eenige oogenblikken in huis, om uit te rusten. Op het aanzoek der eigenaars van de herberg om nog wat te vertoeven, gaf hij een weigerend antwoord, onder bijvoeging, dat hij geld bij zich had, en dus haast had om thuis te komen. Na dit zeggen hield men niet verder bij hem aan, en onze landman begaf zich op weg; doch het duurde niet lang, of de ongelukkige ondervond de rampzalige gevolgen zijner praatzucht. Naauwelijks was hij een honderd schreden voortgegaan, toen hij door een persoon werd aangehouden, die hem verscheiden slagen toebragt met eenen knuppel, en hem, voordat men ... van het leven beroofde. Van schrik ... loopt het kind naar de kroeg, met een zak ... franken onder den arm. De waardin stelt hem ge... en om hem, zoo als zij zegt, in zekerheid te stellen voor de boosdoeners, welke hij bevreesd is dat hem zullen vervolgen, zet zij hem aan, om zich te verbergen in den kelder, waarvan zij de deur toesluit. Even te voren had zij op zich genomen, om den zak met 500 franken te verbergen.

Weinig tijds daarna trad iemand in huis, en ... tegen de vrouw: » Die andere zal niet weerkeeren, hij is goed dood, maar ik heb niets bij hem gevonden dan zes stuivers; zijn jongen droeg waarschijnlijk het geld; maar hij is op de vlugt gegaan, en ik ... niet waar hij is gebleven. » De waardin haastte zich om haren man gerust te stellen, door hem te zeggen dat zij het geld in handen heeft en dat het kind ... gesloten zat. Groot was de vreugd van den herbergier op het vernemen dezer woorden, en hij kon zich ... bedwingen uit te roepen: » Dan is onze zaak klaar, wij zullen den oven heet maken, en er hem ... stoppen .....»

Het arme kind had zich niet van de deur ... gevangenis verwijderd, en had het geheele gesprek aangehoord. Overtuigd van het gevaar waarin hij zich bevindt, en overmeesterd door schrik, besluit hij alles in het werk te stellen om aan hetzelve te ontkomen; hij ging beneden in den kelder, en zocht overal naar eenen uitgang. Hij vindt wel een luchtgat; maar het was zeer naauw en eene houten st... maakte de opening nog kleiner. Niettemin besluit hij om zich daardoor zoo mogelijk te redden. Na ... pogingen gelukt het hem den houten strang los te maken. Hij beproeft nu door de opening te kruipen, maar het gelukt hem niet dan na vele inspanning, nadat hij zich geheel van zijne kleederen ontdaan ... Eindelijk vlugt hij.

De hemel kon de misdaad niet ongestraft la... Digt bij het huis lagen eenige gendarmes in hinderlaag, om op de sluikers te passen. Zeer verwonderd een geheel naakt kind door het veld te zien ..., hielden zij hem aan, en deden hem zijn wedervaren verhalen. Alles was weldra bekend. Nadat zij het met hunnen mantel bedekt hadden, gingen zij ... de plaats, waar het lijk van den vermoorde ... en vervolgens van daar naar de kroeg, we... bewoners, van hunne misdaad overtuigd, gebonden en naar de gevangenis overgebragt werden.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 13 jan. Door den minister van financiën is bekend gemaakt: 1o. dat het bedrag ... uitgegevene schatkist-biljetten op den eersten ... bedroeg *f* 5,995,900; 2o. dat onder dit bedrag ... pen was, het schatkist-biljet, op 1 mei 1841, ... no. 1502 uitgegeven, groot *f* 100, hetwelk de houder verzuimd heeft tot dusverre te komen ontvangen, ... waarop geen verdere renten dan tot en met 31 a... 1842 kunnen gevalideerd worden.

— De minister van financiën heeft, bij resolutie v... 5 september jl., opzigtelijk den aanslag in het patentregt van *brood- en beschuitbakkers*, tevens zoogenaamd *kleingoed* verkoopende, te kennen gegeven: dat, ... zeer de strenge letter der wet misschien vorderen ... dat de *brood- en beschuitbakkers*, bij hunne aangifte voor het regt van patent, melding maakten van d... verkoop van het zoogenaamde *kleingoed*, de minister echter zulk eene gestrenge toepassing der wet niet ... verlangen; doch dat, bij zoover het bedrijf zich ... mogt uitstrekken, tot het vervaardigen van *eigenlijke* suikerbakkerswaren, banket enz., alsdan zulk ... toegevendheid niet zou kunnen plaats hebben.

— De minister van financiën, mededeeling ontvangen hebbende van bezwaren, welke zich van de zijde des handels hebben voorgedaan tegen de thans ... vorderde *netto-weging van harde zeep*, bij ... van buiten 's lands, heeft de resolutie van den 31 ... december jl., ter zoo veel mogelijke wegneming ... de schade, welke somwijlen uit eene verpligte ... constatering van het bedoelde artikel voor den ha... ontstaan kan, verklaard, dat op de wegingen ... verificatiën van harde buitenlandsche zeep de be... lingen van artikel 4 en 5 der wet van den 2...

augustus 1822 (*Staatsblad* no. 32) zullen kunnen worden toegepast; voor zoo verre de belanghebbenden zulks verlangen, en onder bepaling, dat in zoodanig geval daarvan door de ambtenaren, die met de weging en verificatie der zeep zijn belast, op de documenten aanteekening zal worden gesteld.

De minister van financiën heeft, op de vraag: [illegible] de *oliemolenaars*, die een gedeelte hunner fabrijk bezigen tot het *schillen* of *treden* van gerst, in het patentregt behooren te worden aangeslagen, bij [illegible] van den 5den jl. te kennen gegeven, dat de bedoelde *oliemolenaars*, behalve hun patent, als zoodanig, naar tabel 4, no. 16, gevoegd bij de wet van den 21sten mei 1819 (*Staatsblad* no. 24), ook als *pelmolenaars*, naar tabel no. 3, moeten belast worden, behoudens, om, indien de werkingen of [illegible] bij afwisseling plaats hadden, den aanslag voor [illegible] *molens* te regelen overeenkomstig het bepaalde bij § 2, van tabel 4, met inachtneming, overigens, der voorschriften, gegeven bij de circulaires van den [illegible]sten augustus en 1sten december 1819, [illegible] 7de vraag, en Z, 10de vraag.

Nijmegen, 10 jan. Zag men voor eenigen tijd met algemeene belangstelling de ingezetenen van Neerbosch alle graden der jurisdictie doorloopen en bij herhaling eenen zoo hardnekkigen strijd voeren, ten einde het [illegible] reglement op het beheer der rivierpolders in [illegible]land, wegens ongrondwettigheid, te zien vernietigd of ingetrokken; en zag men die bestrijders, tot twee maal toe, voor 's lands hoogste vierschaar teruggewezen; — met des te grooter belangstelling ziet men [illegible] hoewel ditmaal niet voor den strafregter, maar [illegible] (civiliter), eenen enigen, op zich zelven staanden kampvechter Themis strijdperk binnen treden, om met vernieuwden moed slag te leveren tegen voorschreven reglement.

Dezer dagen dan dient voor de arrondissement-regtbank alhier (civiele kamer), een regtsgeding tusschen zekeren landeigenaar, den heer mr. *van den Gheyn*, wonende binnen deze stad, en het bestuur van het polderdistrict, het Rijk van Nijmegen, tot wettigverklaring van het gedaan verzet tegen de uitvoering van een dwangbevel, tegen den eischer wegens non-betaling van verschenen polderlasten uitgevaardigd. — De gronden van dit verzet komen hoofdzakelijk neder op de [illegible] van het reglement, krachtens hetwelk die lasten worden gevorderd, als zoude hetzelve niet slechts [illegible] strijd staan met de grondwet, dien hoeksteen van ons staatsgebouw, maar daarenboven met het algemeen burgerlijk wetboek. Reeds van weerszijden zijn conclusiën genomen en vrijdag ll. zijn de pleidooijen begonnen; de heer *van den Gheyn* heeft alstoen voor zich zelven, meer dan vier uren lang, het woord gevoerd en zijne argumenten met klem van redenen ontwikkeld en uiteengezet. Het pleidooi van antwoord, werd door de regtbank verschoven tot op heden. De aanlegger niet verschijnende, deed bij monde van zijnen procureur verklaren, dat, aangezien hij van de regtmatigheid zijner vordering volkomen overtuigd was, hij het onnoodig achtte nader te repliceren, en dat hij bij zijn pleidooi van aanspraak meende te kunnen persisteren, de beslissing aan des regters prudentie overlatende. De heer mr. *Scheers van Haarensteenspel*, dijkgraaf van het verwerende polderdistrict, heeft vervolgens, in eene uitvoerige rede, geantwoord op het door den eischer in de vorige zitting gepleite.

Het openbaar ministerie zal op den 7den februari in deze zaak deszelfs conclusiën nemen.

Nijmegen, 14 jan. Dezer dagen werd alhier uit 's Bosch gevankelijk binnengebragt de persoon van *Antonio Baggiano*, ten einde, gelijk op vele andere plaatsen, zich ook binnen deze stad voor de justitie te verantwoorden, betrekkelijk eene tegen hem ingebragte beschuldiging, ter zake van het uitgeven en in omloop brengen van valsche coupons der nationale werkelijke schuld.

Wij vernemen, dat deze persoon de handen zijner regters op eene vrij natuurlijke wijze is ontsnapt, als hebbende hij in den afgeloopen nacht binnen het huis van arrest alhier zijn leven geeindigd. — Hij overleed aan eene beroerte, waartoe welligt zijn beangst geweten in geene geringe mate zal hebben bijgedragen.

Arnhem, 14 januari.

Eenige weken geleden zag te Amsterdam, bij *Spin en van Schalm*, een geschrift het licht, getiteld: „*Publieke effecten, met betrekking tot geldbelegging.*" Het doel daarvan was, om de gronden op te geven van het vertrouwen, hetwelk de fondsen der verschillende mogendheden verdienden.

De bekwame schrijver begon met die Portugeesche effecten, welke men gewoonlijk twee en een halfs noemt. Onwederlegbaar wees hij de voordeelen en de hooge interesten, welke men daarvan trekken moest, aan; terwijl hij de opregte bedoeling en de zorg van het Portugeesch bestuur voor het crediet van den staat als grond aanwees voor het vertrouwen, dat men, volgens hem, aan die effecten hechten kon.

Het werkje maakte opgang. De gevolgen waren zigtbaar; want in korten tijd stegen die effecten verscheidene percenten. In het Engelsch vertaald zijnde, kwam het ook ter kennis van het Portugeesche gouvernement. Gelijk natuurlijk was erkende men daar dankbaar de dienst des schrijvers. Wij hebben twee brieven onder de oogen gehad, eenen van den financiëel agent van Portugal te Londen en eenen anderen van den minister van financiën van Portugal, die niet alleen hunne dankbaarheid aan den schrijver, in zeer levendige bewoordingen, betuigen, maar tevens de gronden opgeven, op welke, naar hun oordeel, het crediet, dat het Portugeesche gouvernement verdient, steunt.

In denzelven leest men, bij de toezending van den brief van den minister van financiën, onder anderen het volgende:

„Na eene aandachtige lezing kon het mij niet verbazen, dat uwe brochure zeer veel toegebragt heeft om den Hollandschen capitalisten vertrouwen in te boezemen op de hulpmiddelen, het crediet en de goede trouw van Portugal.

Het decreet van 2 november 1840 draagt inderdaad het zegel der nationale eer en van den eerbied, welken het Portugeesche gouvernement aan de schuldeischers van den staat meent schuldig te zijn. De vrees, dat de beloften, daarbij gedaan, niet zouden verwezenlijkt worden, moet voor hetgeen gebeurd is, verdwijnen. Sedert het tweede halfjaar van 1840 zijn de renten onzer fondsen stipt door de schatkist betaald, zonder dat men tot buitengewone maatregelen zijne toevlugt heeft behoeven te nemen, daar de inkomsten der kas van het openbaar crediet te Lissabon voldoende zijn, om de renten, zoowel van onze buiten- als binnenlandsche schuld, te betalen.

„De herziening van het financie-wezen van Portugal, waarmede Harer Majesteits gouvernement zich ernstig bezig houdt; de vermeerdering van den nationalen rijkdom, ten gevolge van den verbeterden materiëlen toestand des lands; de hulpmiddelen, welke daarenboven onze volksplantingen aanbieden, — dit alles geeft, wel beschouwd, nog meer soliditeit aan onze openbare fondsen, welke den dubbelen waarborg van onze goede trouw en onze hulpmiddelen hebben. Ik vlei mij, dat de tijd nabij is, waarin onze fondsen het crediet genieten zullen, dat hun, ter goeder trouw toekomt."

De minister van financiën schrijft aan den agent te Londen, onder anderen:

„Uit het onderzoek van het belangrijk geschrift, „*Public fonds*," enz. hetwelk UEd. mij toegezonden hebt, heb ik mij kunnen overtuigen, niet alleen van zijne verdiensten en van de voordeelen, welke daaruit voor ons crediet moeten ontstaan, maar tevens van het regt, dat de schrijver zich verworven heeft op de dankbaarheid van het gouvernement Harer Majesteit, dat hij aldus, uit eigene beweging, een werk ondernomen en publiek gemaakt heeft, dat zoo belangrijk en zoo vol ophelderingen is, met betrekking tot het crediet der Portugeesche fondsen, waarin tegenwoordig, gelijk de schrijver opmerkt, een zoo belangrijk deel der kapitalen van gansch Europa steekt."

Mengelwerk.

Nieuwe Fransche reizigers.

Aucher-Eloy.

Eenige dagen geleden is te Parijs, onder den titel van: *Relations des voyages en Orient par* Aucher-Eloy (twee deelen in 8°.) een werk uitgekomen, dat ons met eenen der avontuurlijkste reizigers van onzen tijd bekend maakt. Aucher was te Blois in het 1793 geboren en studeerde in de pharmacie, eerst te Orleans en vervolgens te Parijs. De botanie werd spoedig bij hem een wezenlijke hartstogt. Hij diende eenen tijdlang, in de laatste jaren van het keizerrijk, bij de militaire gasthuizen, keerde vervolgens naar Blois terug, waar hij huwde, eenen boekwinkel en eene drukkerij kocht, hetgeen hem in zijne botanische onderzoekingen niet hinderde. In het jaar 1826 kocht hij eene tweede drukkerij te Parijs, waar hij zich nederzette; na verloop van drie jaren zag hij zich genoodzaakt, deze weder op te geven, daar de toenmalige krisis van den boekhandel in Frankrijk hem ruïneerde. Hij ging toen met zijne vrouw naar Petersburg in de hoop van naar den Kaukasus tot het doen van natuurkundige onderzoekingen gezonden te zullen worden; maar dit en eenige andere plannen, zoo als van eene reis naar China, leden schipbreuk. Zoo vond hem Halil-pacha, de schoonzoon en gezant van Mahmud in Petersburg; hij sloeg hem voor, om een Turksch-Fransch dagblad te Konstantinopel op te rigten. Aucher nam dit aan en ging naar Konstantinopel; maar die zaak was een dier tallooze plannen geweest, welke de toenmalige bescharingskoorts in Turkije te voorschijn riep en die de volgende dag weder dood opgeven. Aucher was ondertusschen de man niet om den moed te verliezen. Onder de wanhopigste omstandigheden hield zijn hartstogt voor de botanie hem staande. De rijke Oostersche natuur, welke hij voor zich zag, wekte bij hem de levendigste begeerte om de voor de botanie nog zoo weinig bereisde landen van Voor-Azië te doorreizen, en zich door den verkoop der verzamelingen, welke hij hoopte te maken, de middelen te verschaffen tot voortzetting van zijne reizen en onderzoekingen. Van dat oogenblik af begon hij eene reeks van reizen, die hij acht jaren lang voortzette, tot dat hij eindelijk aan uitputting van krachten te Isfahan, in het jaar 1838, stierf.

Behalve Esoma Körös heeft misschien geen wetenschappelijk reiziger onzer eeuw zooveel doorgestaan als Aucher; hij reisde onder ongeloofelijke zwarigheden met zeer geringe geldmiddelen, onder eene fanatieke en hebzuchtige bevolking, welke aan eenen Europeaan alleen zoo lang eer bewijst, als hij door zijne militaire bedekking en groot gevolg ontzag inboezemt, in klimaten, waar weelde eene behoefte is. Hij doorreisde Turkije, Klein-Azië, Egypte, Perzië en een deel van Arabië; waagde zich in de ongezondste en onveiligste deelen van die landen, daar zij den rijksten buit aan nieuwe planten beloofden; onophoudelijk bestolen, geplunderd, mishandeld, gedwongen om zich met het geweer in de hand rust op zijn leger, waaraan de koorts hem boeide, te verschaffen, en met aanhoudend levensgevaar planten verzamelende, welke hij later met moeite weder voor dertig franken het honderd verkocht. Hij wendde zich aan de Fransche regering om ondersteuning en schreef daarover in 1837 in eenen brief aan Adolphe Brongniart: „Ik heb aan de regering om eene ondersteuning gevraagd en men heeft mij 1000 franken gezonden! Mijn ijver heeft mij tot reizen aangezet, welke ik met zoo geringe middelen ondernomen heb, dat zij onmogelijk schenen toen ik ze begon; daardoor ben ik steeds aan allerlei soort van ellende blootgesteld, en de honger is daarvan niet altijd de ergste; ik reken mij dit niet tot eene verdienste, want ik ben waarschijnlijk een weinig waanzinnig." Zoo zette die ongelukkige mensch van den berg Athos tot in de brandende en verpeste woestijnen van Bender-Abassi, van de moerassen van Ghilan tot in de vlakten van Zuid-Arabië, zijn lievelingsdenkbeeld door, tot dat zijne gezondheid voor de onvermoeielijke hindernissen bezweek. Het treurigste van zijn lot was, dat hij nimmer den tijd had om zijne reizen en zijne planten te beschrijven, en aldus ten minste de zekerheid te hebben, dat hij zich eenen naam zoude maken; en zoo zoude hij, had hij geene vrienden gehad, zonder eenig spoor achter te laten, verdwenen zijn; men zoude in eenige botanische verzamelingen een zeker aantal planten gehad hebben, die in de catalogi zouden voorgekomen zijn als van Aucher gekocht te zijn, maar anders zoude niemand iets van dit onrustig en rampspoedig leven gekend hebben. De graaf Jaubert, vroeger minister der openbare werken in Frankrijk, een ijverig botanicus, heeft de brieven en korte dagboeken van Aucher bijeenverzameld en ze, zoo als zij zijn, vol herhalingen en achteloosheden, laten drukken. Hij heeft daardoor het beste monument voor hem opgerigt, dat de omstandigheden veroorloofden, want in deze vlugtig geschreven brieven en aanteekeningen stelt hij zich noodwendig zoo voor, als hij was, bezield door eenen geest van rustelooze werkzaamheid, ligt opbruisend en even ligt bevredigd; van eenen kalmen moed, welke altijd met het gevaar toeneemt. Somwijlen dwingt de overmaat van verdriet en smarten of zijne volslagen hulpeloosheid bij ziekte en gebrek aan geld eene klagt af, maar zelden of nimmer in den bitteren toon, welken zijn toestand natuurlijk zoude maken. Hij bepaalt zich altijd bij zijne botanische onderzoekingen,

bij de gebeurtenissen, welke hem onmiddellijk betreffen, en waagt het nimmer over andere dingen te oordeelen; van oudheden spreekt hij bijna in het geheel niet, verklaart dat hij daarvan geen verstand heeft en vergenoegt zich zelfs te Persepolis met in eenige woorden zijne verbazing uit te drukken. Over de gewoonten en den toestand der landen spreekt hij volgens zijne ondervinding en met veel gezond verstand; zijne opmerkingen daarover zijn juister dan die der rijke reizigers, welke slechts met de grooten der aarde in aanraking komen en aan welke iedereen hun verblijf zoo aangenaam mogelijk tracht te maken; hij ziet de ellende der volkeren beter en gevoelt hunne verdorvenheid beter, hun gebrek aan gastvrijheid, hun bijgeloof, kortom al die slechte zijden van hun karakter, welke zij in hunnen omgang met meer aanzienlijke reizigers verbergen.

Ik neem eenige korte schetsen uit zijn dagboek, welke te gelijk het karakter van den schrijver en den toestand van het land schilderen. Toen hij in augustus 1835 van Isfahan naar Teheran reisde, verhaalt hij het volgende: » Wij namen onzen weg door het gebergte en bereikten, na eenen marsch van vijf parasangen, het dorp Kerau, dat hoog in het gebergte ligt. Het is eene bekoorlijke plaats; de lucht is er buitengemeen helder en frisch, en de boomgaarden zeer uitgebreid en van talloozе vruchtboomen bedekt; het is het paradijs van Perzië. Maar de aankomst van vijftig soldaten, welke op weg naar Teheran waren, bragt al de boeren bijeen; ieder had zijne boomgaarden en meloentuinen te verdedigen en alles kwam in oproer. Het was echter onmogelijk de tuinen tegen eene uitgehongerde bende te verdedigen, die van aard reeds tot diefstal geneigd is. De boeren werden geslagen, eenigen gevaarlijk door dolksteken verwond; het bloed vloeide, de vrouwen mengden zich daarin en geheel Kerau geraakte het onderst boven. Ik had voor mijne rustplaats eene plek gekozen, welke vrij ver verwijderd was; daar er evenwel een tuin met heerlijke vruchten in de nabijheid was, kwamen de boeren mij verdrijven, vreezende dat de verbodene vrucht mij verleiden zoude. Ik zeide hun, dat ik een Frank was en dus de gewoonte had om de bezittingen van anderen te eerbiedigen, dat ik betalen zoude wat ik noodig had, en verwierf ik vrede en levensmiddelen in overvloed, terwijl de oorlog in het overige gedeelte van het dorp voortduurde. Den volgenden morgen vroeg nam ik de reis weder aan, doch vond de hoogten door een gedeelte der bevolking bezet, welke eene regenbui van steenen naar beneden vallen liet, door welke reeds eenige soldaten gewond waren. Ik vreesde ook getroffen te zullen worden, wachtte dus tot de bende voorbij was en liet hun toen door mijnen bediende toeroepen, dat ik niet tot de soldaten behoorde maar een Frank was, die betaald had wat hij noodig gehad had. Men antwoordde: volkomen juist, trek maar voorbij; en ik ging er langs zonder dat men eenen steen op mij rigtte. De soldaten, welke tot hiertoe slechts boomgaarden te verwoesten gehad hadden, vonden wat dieper in het dal meloentuinen en nu begon de verwoesting eerst regt: zij vertrapten en vernielden alles wat hun voorkwam, deels om zich van de vruchten meester te maken, deels om zich te wreken. De boeren kwamen er bij, maar het terrein was hier voor de soldaten gunstig, dewijl het dal hier wijder werd, zoodat de troepen ligt de bovenhand behielden. Deze tooneelen hernieuwen zich telkens bij iederen doormarsch van troepen, en wanneer hun aantal beduidend is, kan men begrijpen hoe het met de dorpen afloopt." Dit is voldoende om te doen begrijpen, waarom in Perzië alle dorpen, aan den grooten weg gelegen, verlaten zijn; het geeft een denkbeeld van de regering, onder welke zulk een stelsel plaats vinden kan.

Wij hebben nog slechts plaats voor eene anecdote. In het jaar 1836 reisde Aucher aan de Kaspische zee: hij kwam van Rescht en reisde langs den oever: hij had zich door eenen val aan zijnen voet bezeerd. » Den volgenden dag — verhaalt hij — ging ik te voet, ofschoon ik zeer pijnlijk was. Wij ontmoeteden op den weg eenen post van eene soort van tolbeambten, welke ons op eenen zeer gebiedenden toon beval te blijven staan. Ik zeide hun, dat de kisten, welke ik bij mij had, ledig waren, en aan den Russischen consul toebehoorden; dat zij daarmede dus niets te maken hadden. Een der tolbeambten greep den teugel van het pakpaard en dreigde het niet voorbij te zullen laten gaan. Ik ging op hem los, zeide hem, volgens Perzisch gebruik, allerlei grofheden en dwong hem het paard los te laten. Hij zag mij stijf aan, ten einde mij angst aan te jagen; ik lachte hem in zijn gezigt uit en bedreigde hem met mijn stok. » Wacht, ik heb een geweer, wij zullen nu eens zien." Ik haalde mijn pistool uit den halster, hetgeen den armen duivel zoo verschrikken deed, dat hij in het bosch vlugtte. Ik wilde mijn pistool in rust brengen, en weet niet hoe het kwam, dat het afging: ik vreesde iemand gewond te hebben, maar werd spoedig gerustgesteld, want op den slag van het pistool snelden al de tolbeambten uit hun wachthuis, niet om mij gevangen te nemen, maar om zich in het bosch te verbergen." Men mag den reiziger hier wat onbezonnen gelooven, maar zijne ondervinding had hem geleerd, dat deze lieden even groote lafaards als dwingelanden zijn. Zijn boek is vol voorbeelden daarvan, en men kan het niet lezen zonder zich van het volkomen verval van Perzië en Turkije ten duidelijkste te overtuigen. Het werk is door den graaf Jaubert met eene kaart voorzien en over het geheel, bijzonder wat het botanische deel betreft, met zorg behandeld; alleen de Oostersche namen, welke zeer geradbraakt zijn, had hij moeten laten verbeteren; altijd, echter, strekt hem deze poging om den naam van een offer der botanische studiën aan de nakomelingschap met roem over te brengen, tot eer.

Ingezonden Stukken.

De staatsbegrooting voor 1844 en 1845.

Herder alsje schapen scheert.
Sie dat sijse niet en deert.

De Koning spreeckt:

Wel vrient, hoe gaeje dus te werck?
Ghy zijt te raeu, naer ick het merck,
Het schijnt niet datje scheeren wilt
Maer datje wel ter degen vilt:
Ey staeck uw voor-stel, raeuwe gast,
Want dat en is u noyt belast:
Neen, neen, een herder van het vee
Die hout het vil-mes in de schee,
En is te vreden met de wol,
Al is sijn mande niet te vol;
En of hy schoon de suyvre scheert,
Noch maeckt hy dat het vlies en deert.

Een hovenier of groensel-man,
Indien hy regt het ambagt kan,
Snijt wel de bladers van het kruyt
Maer treckt vooral geen wortel uyt.
Dus soo ghy past op mijn gebiet,
Soo scheer het schaep, maar vil het niet.

J. Cats.

Advertentiën.

Heden beviel zeer voorspoedig van een Zoon, *MAGDALENA DOROTHEA HOOGEVEEN*, Echtgenoot van

Arnhem, den 14den Januarij 1843. *J. P. C van Tricht.*

Eenige kennisgeving.

Heden trof mij de gevoeligste slag mijns levens, door het afsterven van mijnen geliefden Echtgenoot, *BAREND WENTINK*, in den ouderdom van ruim 73 jaren, na eene genoegelijke echtvereeniging van 48 jaren, aan de gevolgen eener borstkwaal en toenemend verval van krachten. — Wat ik, mijne Kinderen en Behuwd-Kinderen in hem verliezen, zal ieder beseffen, die zijn deugd- en werkzaam leven gekend hebben.

Arnhem, den 13den Januarij 1843. Wed. *B. WENTINK*, Geb. *ter HAAR.*

Algemeene kennisgeving.

De Notaris Mr. *JB. NIJHOFF* maakt bekend, dat het kapitale **HEERENHUIS, ERVE en TUIN**, in de Weverstraat te *Arnhem*, door Mevrouw de Wed. *PASTEUR* bewoond, met de hoogen is gebragt tot de som van *f* 9825. — De toeslag blijft bepaald op den 19den dezer, des avonds ten 6 ure, in *het Hôtel van Holland*, in de Weverstraat te *Arnhem.*

---

† † † Mr. *N. G. FRANCKEN*, Notaris te
† † *Elst*, zal, namens *M. VESTERIK &*
† *Comp.*, op Donderdag den 19den Januarij 1843 bij inzet, en den 2den Februarij daaraan bij toeslag, beide des voormiddags ten tien ure, ten Huize der Wed. *C. JANSSEN*, te *Heteren*, in het openbaar verkoopen:

Eenen **UITERWAARD** aldaar, voorkomende op den legger in Sectie D. No. 14, groot ongeveer $4\frac{1}{2}$ Bunders.

Lees hier!

UIT DE HAND WOR[...] *TE KOOP* gepresenteerd een [...]leraangenaamst, aan de Straatw[...] tusschen *Zutphen* en *Arnhem*, vrolijk geleg[...] **BUITENVERBLIJF**, met **HEERENHUIS**, **ST**[...] en **KOETSHUIS**.

Nadere informatie te bekomen bij den [...] Boekhandelaar *W. C. WANSLEVEN*, on[...] de Letters B. V. S., *franco*, te *Zutphen*.

---

† † † De Ondergeteekende maakt bekend, d[...]
† † hij zijne Affaire als **APOTHEKER** [...]
† **DROOGIST** geopend heeft in de Ketelstra[...] Letter E. No. 25. — Recommandeert zich in [...] gunst zijner geëerde Stadgenooten, belovende e[...] accurate bediening.

Arnhem den 16den Januarij 1843.

G. J. DUIJTSHOFF.

EEN KOETSIER EN EEN HUISKNECHT, beide ongehuwd, worden te *Leeuwarden* gevraag[d], de eerste, zoo mogelijk, dadelijk, en anders, e[n] als de tweede, op den 12den Mei 1843 in dienst treden. — De getuigenissen van bekwaamheid en go[ed] gedrag *franco* in te zenden bij *J. A. NIJSLOO*[...] Deurwaarder te *Leeuwarden*.

---

† † † Op eene aanzienlijke Buitenplaats in G[el]-
† † *derland*, wordt ten spoedigste eene **KE**[...]
† **KENMEID** gevraagd. Slechts op haar, [...] de volmaaktste bewijzen van goed gedrag en [...] kwaamheden kunnen leveren, zal acht worden [...] slagen. — Adres, onder de Letters K. D., bij [...] Boekhandelaar *G. van ELDIK THIEME*, [...] *Arnhem*.

Met permissie van het Edel Achtbaar Bestuur[...]

SCHOUWBURG TE ARNHE[...]

Théâtre des Variétés,

Onder Directie van W. HEMPEL.

No. 10 van het Abonnement.

Op Woensdag den 18den Januarij 1843.

DE MISLUKTE SERENADE,

Blijspel met Zang in een Bedrijf, door den [...]

D. C. PAREIRA.

Daarna:

Op algemeen verlangen,

EENE TWEEDE EN LAATSTE VOORSTELLING VAN

DE 2 ONDERWIJZERS[...]

Blijspel met Zang in een Bedrijf, van het Thea[...] *Duport.*

Ten slotte der voorstelling:

DE DRIE GESLUIJERDE DAMES,

OF

HET POSTHUIS AAN DE GRENZEN.

Zangspel in een Bedrijf.

NOOIT ALHIER VERTOOND.

SCHOUWBURG VAN J. W. VAN VELZEN.

No. 9 van het abonnement:

Zaturdag, 21 Januarij 1843,

In plaats van het aangekondigde tooneelspel, op vereerend verzoek, eene tweede Representatie [...] *De Gedenkschriften van Robin*, Blijspel in [...] bedrijven; naar het Fransch (*Les mémoires du Diable*) door D. Kamphuisen; gevolgd door: *De gevaren van een Geheim Huwelijk*, geestige vaudeville in een bedrijf, door A. Ruisch.

NB. De Ondergeteekende acht het zich ten pl[igt] het Kunstminnend Publiek te *Doesborgh* en *Arnhem* openlijk zijnen dank te betuigen voor de veelvuldige blijken van goedkeuring, der eerste opvoering [van] bovengenoemd Blijspel ten deel gevallen. Dit vo[or]treffelijk stuk, dat door deszelfs zedelijke strekki[ng], het ontmaskeren der ondeugd en de zegepraal d[er] verdrukte onschuld, in Neerlands hoofdstad herhaald[e]malen genoegen heeft verschaft, bewees door ge[en] minder algemeenen bijval te *Doesborgh* en *Arnhem* dat het ware schoone overal vereerders vindt.

De voorstellingen van genoemd Blijspel te *Nijm*[egen] en *Tiel* geven den Ondergeteekende de gegronde h[oop] dat hetzelve ook dáár een gunstig onthaal zal [...]achtig worden; terwijl hij zich aanstaanden Zatu[rdag] bij eene tweede Representatie, wederom met een t[...] bezoek durft vleijen.

Arnhem, 16 Januarij 1843.

J. W. van VELZEN.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 16 Jan. 4 El 4 Palm 8 Duim; gew. 13 Duim; ge[...]

Beursberigt.

Effecten-societeit, ten half 5 ure,
Zondag, 15 Januri.

Integralen $52\frac{13}{16}$, $\frac{7}{8}$, $\frac{13}{16}$. Handel-Maatschappij [...] 129, $128\frac{3}{4}$, $\frac{1}{2}$. Dito op 15 maart $128\frac{1}{4}$, $\frac{3}{8}$, [...] doins $18\frac{1}{2}$. Onbep. Dito $16\frac{5}{16}$. Portug. $2\frac{1}{2}$ pC[t.]

Van de hierboven genoteerde fondsen verdient al[...] de handel in aandeelen Handelm. eene bijzondere [...] melding. In dit effekt zijn tot verlaagde prijzen, [...] op de rescontre van morgen als op die van [...] maart e. k., veelvuldige posten omgezet. Er ver[...] zich daarin een bijzondere lust tot verkoopen, [...] posten op 15 maart waren ongeveer à $\frac{1}{2}$ pCt. [...] dan die op morgen te bekomen.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdr[ukker].